

Mijn werkplek is waar mijn laptop staat

Mijn werkplek is waar mijn laptop staat refereert naar een slogan van een bekend Belgisch biermerk van even geleden: 'Mijn thuis is waar mijn Stella staat'. Waar ik ook maar mijn laptop neerpoot is de plek waar ik aan het werk ga. Het is een uitspraak die wel past bij de houding die we meer en meer aannemen als het over onze werkplek gaat en voor mij even een aanleiding om vrij te associëren over flexibel(er) werken.

Het klinkt leuk, maar al die flexibiliteit heeft ongetwijfeld ook een keerzijde. Mensen hebben hun gewoonten en routines, veranderen veroorzaakt vaak onzekerheid en stress. Al een tijd lang wordt verandering binnen organisaties gezien als het hoogste goed: stilstand is achteruitgang. Hoewel je mij nooit zult horen pleiten voor het alles behouden zoals het is en doe maar normaal, moeten we ook vragen durven stellen bij deze gigantische drang naar flexibilisering. De hype van de verandering en meer flexibiliteit in organisaties gaat al even mee, hebben we intussen een beter beeld

gekregen van de voor- en nadelen?

Zeker, er zijn veel files, werken in duffe kantoorhokjes aan een lange gang en aftellen tot 17 uur zijn wat voorbijgestreefd. Door minder met de auto op de baan te zijn los je niet enkel het fileprobleem op, maar reduceer je in één klap ook de ecologische *footprint* van je organisatie. Je kunt sneller aan de slag en hebt minder verloren tijd in de file. De nieuwe kantoren die overal ingericht worden zien er ook aantrekkelijker uit dan de lange ziekenhuisgangen met hokjes of grote open werkvloeren van weleer. En wie wil er nu niet meer flexibel kunnen omgaan met werkuren? Straks komen ze de nieuwe vaatwasser brengen, ik gooi nog even wat kleren in de droogtrommel en loop nog even langs de bank, voor die om (o ironie) vijf uur sluit.

Je collega's zie je wel minder. Althans, gezien je niet meer zo vaak op kantoor komt is het minder vanzelfsprekend dat je elkaar daar tegen het lijf loopt. Maar je kunt ze natuurlijk steeds toevoegen aan je facebook-vrienden of je skype-contacten. De ontwikkelingen op het vlak van sociale media en ICT staan zeker niet stil om ons als 'urban nomad workers' goed te ondersteunen. Je baas zie je ook niet vaak meer (die is immers zelf ook aan het thuiswerken) maar de klanten van het koffiehuis op de hoek des te meer. Want als goede flexibele werker ga je natuurlijk ook niet enkel thuis werken. Dat kan ook prima in het café, in de gemeentebibliotheek of (zoals een collega van mij onlangs) op een zeilboot. Meer controle over hoe je werkt, het klinkt erg aantrekkelijk.

Maar is het wel voor iedereen goed nieuws? Wil iedereen meer flexibiliteit? Kunnen we er überhaupt mee omgaan? Doen werkgevers die begrepen hebben dat ze minder stoeltjes voor hun medewerkers moeten voorzien op kantoor, niet gewoon aan intensieve menshouderij? Daarbij valt het me op dat een vriendin van me die zeer flexibel werkt (zowel qua plek als qua tijd) daardoor voortdurend aan het werk is.

*Evi De Bruyne
Center for People and Buildings*